Melanie Rose

Má noc je tvůj den

Jedna dívka + jeden úder blesku = dva životy a problémů až nad hlavu…

KASSANDRA

Melanie Rose

MÁ NOC JE TVŮJ DEN

Přeložil Karel Červenka

metafora
METAFORA

Tuto knihu věnuji s láskou Davidovi.

Je také pro všechny kurážné děti z minulosti i přítomnosti, které byly mou inspirací.

Copyright © Melanie Rose 2009
Translation © Karel Červenka, 2011

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-909-6 (PDF)

Prolog

Frankie mě v Downs radostně táhla prašným parkovištěm na zastřižený trávník, kde jsem se zastavila, abych se nadýchala podzimního vzduchu, nakonec vděčná, že jsem venku: pryč od výfukového zápachu blízké silnice a stísněnosti mého malého bytu. Sehnula jsem se, abych jí odepnula vodítko z obojku. Napřímila jsem se a pozorovala, jak moje tříletá teriérka bujně vyrazila do dálky. S úsměvem jsem se přistihla, jak toužím po tom, abych s tou její vznešenou nenuceností mohla divoce běžet za ní.

Nakonec mě naplnila spokojeností i svižná chůze, a když jsem ji chytla, mlčky jsme spolu pokračovaly známou cestou po Epsom Downs a Frankie mě na svých krátkých výkonných nožkách vedla. Nechala jsem svou mysl poletovat, napětí z celého týdne postupně polevovalo a moje svaly se pomalu uvolňovaly.

Jak jsme vystoupaly na malý kopec, slunce vklouzlo za mrak a já vzhlédla, zarazilo mě, jak všechno kolem ztichlo. Ten pohled a pocit mě přiměly zrychlit krok. Downs bylo stále tady a roztahovalo se mi po obou stranách, ale suchá tráva a vzdálené stromy, ještě před chvilkou zelené a hnědé v slunci časného odpoledne, byly najednou zasaženy tajuplným žlutavým odstínem. Zachvěla jsem se, přitáhla si ovčí kožíšek těsněji k tělu a zrychlila.

Frankie vyrazila směrem k několika malým stromům a já za ní; v duchu jsem klela a doufala, že nemá v úmyslu zase zmizet. Chtěla jsem se vydat na dlouhou

cestu zpět k autu. Kde se vzal tu se vzal náhlý chlad a obloha potemněla do tmavofialova jako zralá slíva. Krajina jako by se koupala v neobvyklém tichu a já si s rozechvěním uvědomila, že i ptáci přestali zpívat.

Ze vzdálených kopců se přivalilo temné zadunění a o několik vteřin později se přes krátce střižený trávník přiřítila Frankie. Zadní nožky se jí v panickém strachu kmitaly tak rychle, až se zdálo, že vykukují zpoza jejího vousatého čenichu. Narazila do mých nohou v džínách a začala kňučet.

Sehnula jsem se a zvedla ji, držela jsem ji proti sobě a nevšímala si špinavých skvrn od tlapek na mém kabátě. Pocit teplého živého těla a závan psího dechu ve tváři mě ujistily, že jsem se nevědomky neocitla někde v tichu malířova obrazu. Stála jsem a s pocitem bázně hleděla na hrůzostrašnou krásu kolem sebe. Podivné světlo omývalo podzimní stromy na vzdáleném kopci a barvilo jejich špičky do zlata, zatímco obloha černala a byla každým okamžikem strašidelnější.

A najednou se zvedl vítr, udeřil s hlasitým „húúú“ a s takovou silou, že jsem pod jeho náporem zavrávorala. Mával mými dlouhými hnědými vlasy kolem ramen a svou studenou rukou mě sevřel tak, že jsem stěží lapala po dechu. Frankie se mi vrtěla v náručí, ale bála jsem se pustit ji zpátky na zem, aby ze strachu někam neutekla.

Jednou rukou jsem ji držela a druhou se snažila připnout vodítko ke kostkovanému obojku. Právě jsem ji stavěla na zem, když jsem uviděla černou labradorku, která se hnala přímo k nám. Byla už skoro u nás, když první záblesk blesku rozpůlil oblohu. Zahřmění hromu o pár vteřin později donutilo oba psy schoulit se u mých nohou a zapomenout na očichávací formality. Rychle jsem dřepla k nim, protože kdysi mi někdo řekl,

že blesk většinou uhodí do nejvyššího bodu. Nechtěla jsem jím být zrovna já.

Ještě jsme se choulily dohromady, hlavy skloněné, moje paže okolo obou psů, když se nějaká ruka dotkla mého ramene. Škubla jsem hlavou nahoru a uviděla nějakého muže. Stál nad námi s vodítkem visícím z ruky. „Je vám něco?“ křičel přes hukot větru.

Můj krk a tváře zahořely rozpaky. Snažila jsem se postavit na nohy a ocitla jsem se tváří v tvář asi třicetiletému modrookému muži. Zhluboka jsem se nadechla a snažila se udržet svůj divoce vlající kabát proti prudkému větru a Frankiinu naléhavému tahání. Druhý úder hromu zahřměl přímo nad námi a oba jsme instinktivně ustoupili. V hlavě mi zablikaly nesouvislé myšlenky – jedna z nich byla, proč se musí mé dívčí sny splnit, zrovna když se uprostřed bouřky choulím na zemi se dvěma zablácenými psy.

„Je vaše?“ křičela jsem a hleděla na černou labradorku, která kolem něj radostně skákala.

„Jo, utekla mi. Dík, že jste ji chytila.“

Zdálo se mi, že nechce jen tak odejít, a tak jsem horečně vymýšlela všemožné záminky, jen aby nepřestal mluvit, ale moje rty jako by byly slepené dohromady. Bezmocně jsem koukala, jak připnul vodítko k psímu obojku, s díky se usmál a začal se vzdalovat po cestě. Byl by to býval konec, to jsem věděla jistě, kdyby v ten moment nezačalo pršet – velké třpytivé kapky dopadaly z nebe a tvořily na suché zemi tmavé cákance. Muž se vrátil zpět ke mně, vyhrnul si límec u bundy a sklonil hlavu proti náporu větru a deště. Když se dostal zpátky k nám, liják zesílil, až nebylo vidět dál než na konec ruky. Připadala jsem si, jako bych stála pod vodopádem – oči, nos i ústa jsem měla plné vody. Můj kabát z ovčí kůže ztmavnul a vlasy se proměnily

v tenké provázky. Dívali jsme se na sebe, ten cizí muž a já, a najednou jsme se začali smát. Jeho smích se mi líbil, hluboký a chraplavý, a přestože se mu vlasy připlácly na čelo a od nosu mu odkapávala voda, uvědomovala jsem si, že je něčím zvláštní.

„Tamhle mám zaparkované auto!“ křičel a ukazoval někam směrem, jímž prve odcházel. „Poběžíme se schovat?“

Přikývla jsem a on k mému potěšení vzal mou studenou mokrou ruku do své a táhl mě za sebou. Naši dva psi s ocasy staženými mezi nohama nám upalovali v patách.

Dech nám během ztěžkl a sílící vítr a déšť to ještě zhoršovaly. Cítila jsem, jak mi krev buší v žilách, a prsty v jeho dlani mě brněly – něco mezi extází a bolestí.

Už jsme byli skoro u parkoviště, když blesk uhodil znovu a osvětlil řadu aut rýsující se v šeru před námi. Když jsme se dostali ještě blíž, viděla jsem, jak provazy deště bijí do lesklých kovových těl vozů a zaplavují zem pod nimi. Bušící kapky vytvářely nad zemí vodní tříšť, svým způsobem krásnou, ale ne tak nádhernou jako pocit sounáležitosti s tímhle mužem, kterého jsem sotva znala a jehož mokré prsty jako by vypalovaly horké díry do mé dlaně. Byla to snad elektřina mezi námi, něco, co jsem ještě nikdy nezažila, spojení, jež jsem neuměla popsat.

Déšť nám bušil do zad, tlačil nás kupředu a naše kroky klapaly v dokonalém souzvuku. Jak jsme se blížili k autu, lapajíce po dechu, podíval se mi do očí, a v tu chvíli mnou projel záchvěv vzrušení. Krátce pustil mou ruku, aby sáhl do kapsy pro klíčky od auta. V tom okamžiku se celá obloha s hrozným burácením rozzářila. A v otřásajícím výbuchu bílého světla do mého těla uhodil blesk.

Nadšení a euforie, které mě doteď plnily, zmizely, jako by někdo sfouknul obrovskou svíčku. V ramenou jsem ucítila palčivou bolest a zahlédla, jak se oči mého neznámého průvodce rozšířily hrůzou. Ucítila jsem odporný zápach pálícího se masa a jakýmsi odděleným kouskem vědomí jsem poznala, že to patří ke mně. Na zlomek vteřiny jsem cítila, že se vznáším nad svým pozemským tělem zalitým rudou aurou. Pak jsem se otřásla a zhroutila na mokrou zem, zavřela oči a všechno se proměnilo jen v tmu a nicotu.

1.

Z mých střídajících se snů patřil tenhle k těm děsivějším. Zavrtala jsem se hlouběji do polštáře a pokusila se znovu zachytit ten pocit ze setkání s tím hezkým neznámým. Ale nějaký cizí zvuk či vůně mě probudily a přivedly k vědomí. Otevřela jsem jedno kalné oko a podívala se na hodiny na nočním stolku. Nebyly tam. Noční stolek měl umakartovou desku a to jediné, co na něm bylo, byl plastový džbánek s vodou a brčkem.

Zvedla jsem se na jednom lokti a zjistila, že z mé levé ruky trčí jehla. Zdálo se, že je spojená s průsvitným vakem plným jakési tekutiny, která mi tenkou hadičkou kape do žíly. Pár vteřin jsem na to zírala a pak jsem se rozhlédla kolem po malé místnosti bez oken. Kromě skříňky a postele tam byly různé monitory rytmicky blikající do zdi. Dráty od nich vedly k mé posteli. Šátrala jsem rukou přes naškrobenou nemocniční košili, ve které jsem byla navlečená, a nahmatala na jejich koncích přísavky upevněné na mé hrudi a bocích.

Posadila jsem se zpříma a hned jsem zatoužila, aby zmizela ta bodavá bolest vystřelující do zad a do ramene. Opatrně jsem ohmatala látku vzadu na krku a na levém rameni. Obvazy. Vzpomněla jsem si na úder blesku. Nebyl to tedy sen. Chviličku jsem klidně seděla a pokoušela se vydolovat z hlavy, co se stalo: Hezký neznámý v bouřce, dva psi krčící se za autem, déšť neúnavně bušící do země i do nás. Ale co Frankie? Kdo se teď o ni stará?

Žila jsem sama v přízemním bytě na předměstí

Epsomu. Rodiče bydleli na míle daleko, zalezlí v malé vísce v Somersetu – ve vesnici čítající pár chalup, hospodu a poštu plnící současně roli obchodu – v takové, kterou projedete, a už nikdy si nevzpomenete, že jste tam byli. Nikdy by se nedozvěděli, že jsem utrpěla zranění, nebo že Frankie je někde úplně sama.

Prsty jsem si opatrně sáhla na hlavu; byla citlivá a lehce mě brněla. Snažila jsem se rozpomenout, jestli jsem ve chvíli, kdy do mě práskl blesk, u sebe měla nějaký průkaz. Kabelku jsem nechala v autě, zaparkovaném jinde než vůz neznámého. V kapsách kabátu jsem neměla nic kromě papírových kapesníčků a psích sucharů. Nic, co by poskytlo náznak mé totožnosti.

Rozhlížela jsem se kolem sebe po vybílené místnosti a zahlédla lístek částečně schovaný za džbánkem s vodou na nočním stolku. Na přední straně byla dětská kresba, žena obklopená malými dětmi, hlavičky příliš velké k tyčkovitě nakresleným tělíčkům. Přečetla jsem si vzadu naškrábaný vzkaz.

Milá maminko, doufáme, že už je ti líp. S láskou Sophie, Nicole, Toby a Teddy.

Matně jsem se podivila, jak se tu proboha uklízelo, když tu zůstaly věci po předchozí pacientce, vrátila lístek zpátky na stolek a opřela se zase o polštář, když vtom se otevřely dveře a vešla sestra s deskami v rukou. Když viděla, že jsem vzhůru a sedím, usmála se na mě

„Tak jak se cítíte, paní Richardsonová? Měli jsme o vás všichni velkou starost, víte?“

Zamračila jsem se a trochu zvedla hlavu, abych se na ni podívala. „Musela jste si poplést pacienty, sestro. Nejsem paní nevímjaká, jsem slečna, slečna Jessica Taylorová.“

Sestra, která se nade mnou právě nakláněla a chystala se mi strčit do levého ucha digitální teploměr, se

napřímila a udiveně na mne pohlédla. „Vzpomínáte si, co se vám stalo, drahoušku?“ Nadzvedla mi jedno oční víčko a podívala se mi do oka, potom do druhého. Zjevně uspokojena se znovu napřímila, aby si mne důkladně prohlédla, a čekala na odpověď.

Přikývla jsem, ale v krku jsem měla sucho. Bylo to, jako kdyby mě vůbec neslyšela, když jsem jí říkala, že nejsem žádná paní, Richardsonová ani jiná. „Ano, uhodil do mě blesk.“

„To je pravda, a teď jste v nemocnici, drahoušku. Ale pamatujete si, co jste dělala, když se to stalo? Třeba s kým jste byla?“

V kombinaci s jejím pátravým pohledem to vypadalo jako záludná otázka. Ale stejně jsem nevěděla, o co jde, a tak jsem se jen vyhýbavě přikrčila a pocítila bodavou bolest spálenin pod obvazy.

„S někým jsem byla.“

„S kým?“

„Proč je důležité, s kým jsem zrovna byla?“

Odpověď přišla téměř okamžitě, ačkoli její důležitost jsem si hned neuvědomila, protože v tu chvíli se otevřely dveře a dovnitř vtrhla skupinka vzrušených dětí.

Byla jsem tak ohromená, že jsem jen seděla s otevřenou pusou, když se kolem mne shlukly a ječely: „Mami, ty ses probudila!“ a „Maminko, nám se tak stýskalo!“ Starší dívka mi vrazila do ruky nějaké květiny, mladší z těch dvou se smála a pusinkovala mě. Malý chlapec křičel: „Nechte mě taky kouknout! Nic nevidím!“ dokud ho starší dívka nezvedla a neusadila do nohou postele. Pohlédla jsem směrem ke dveřím, kde tiše stál další malý kluk, oči dokořán a spodní rtík roztřesený.

Sestra musela vidět, jak šokovaně se tvářím, takže hned zvedla klučinu z postele a všechny děti hnala ke dveřím.

„Maminka je ještě unavená,“ řekla pevně, když jedna

z dívek chtěla protestovat. „Měli byste počkat v čekárně s hračkami, dokud tatínek nedomluví s panem doktorem. Můžete se na ni přijít podívat později."

Sestra za nimi zavřela dveře a obrátila se ke mně.

„Nevzpomínáte si, že ne?"

Zmateně jsem zavrtěla hlavou „To musí být nějaký omyl, nejsou moje, opravdu ne!"

„To je docela běžné, že lidé po úderu blesku dočasně ztrácejí krátkodobou paměť," vysvětlila a jemně zkontrolovala můj tep a krevní tlak. Viděla jsem, jak si nález poznamenala do desek, a pak se její obličej přiblížil k mému. Ucítila jsem na tváři její teplý mátový dech, když znovu zkoumala mé oči.

„Zavolám doktora Shakira. On vás teď bude moci lépe vyšetřit, když jste se probudila, a vysvětlí vám, co se stalo. Myslím, že teď zrovna mluví s vaším manželem." Povzbudivě se na mne usmála. „Buďte klidná, paní Richardsonová, všechno bude v pořádku."

„Já nejsem paní Richardsonová," řekla jsem znovu jejím odcházejícím zádům, ale tentokrát můj hlas nebyl tak přesvědčivý. Když se za ní zavřely dveře, začala jsem si mnout rukama oči. Zapomněla jsem na infúzi a ten pohyb vyvolal nový nápor bolesti v mém levém rameni. Opatrně jsem sáhla levou rukou po pravé, jemně ji zvedla před sebe a koukala na ni. Ruka byla štíhlá, s hezky upravenými nehty. Ucítila jsem záchvat paniky přicházející odkudsi zevnitř. To nevypadalo jako má ruka s ulámanými nehty, jak jsem každý den klepala do klávesnice počítače. A kde byla ta malá jizva, kterou jsem si udělala, když jsem se řízla o plechovku Frankiina psího žrádla?

Slzy se mi tlačily do očí a já je usilovně zaháněla a umiňovala si, že nebudu brečet, ale ještě nikdy jsem se necítila tak bezmocná a zmatená.

Jak se mohli tak zmýlit? Není přece možné, abych měla manžela a čtyři děti, na které si vůbec nevzpomínám. Něco takového bych přece nezapomněla! To prostě musí být zlý sen, velice živý sen, který se rozplyne, až se probudím.

Cítila jsem, jak se ruce, které mi nepatřily, třesou, a já tu pravou a pak i levou uložila pod deku. Brzy, pomyslela jsem si vážně, se vzbudím a zasměju se té noční můře. Nebudu vědět, jak jsem se mohla tak vyděsit.

Zavřela jsem pevně oči a usilovně se snažila probudit, ale když jsem je zase otevřela, byla jsem pořád na tomtéž místě a rameno pořád bolelo. Hlásek hluboko uvnitř šeptal, že se mi stalo něco hrozného, ale já zavrtěla hlavou a odmítla uvěřit, že by se něco takového opravdu mohlo stát.

Slyšela jsem, jak se dveře znovu otevřely, ale zavrtala jsem se do nemocniční deky a zavřela oči. Měla jsem dojem, že nemám sílu v téhle noční můře pokračovat. Tělo mě bolelo a chtěla jsem jít domů. Domů, do malého bytečku v Epsomu, kde se můžu stočit na pohovku s Frankiinou hlavou v klíně a koukat v pyžamu na televizi, nebo zavolat rodičům a kamarádům, říct jim, co se mi stalo, a cpát se přitom oblíbenou pistáciovou zmrzlinou lžící rovnou z vaničky.

Chladné prsty mi zaťukaly na čelo. Ten pocit mi byl nějak povědomý, i když jsem si nedovedla vybavit, kdo mi to kdy dělal.

„Lauren? Lauren, miláčku, jsi vzhůru?“

Přitiskla jsem víčka pevně k sobě a zůstala vzpurně potichu. Jestli to byl manžel, otec těch dětí, nechtěla jsem ho, nikoho z nich.

Místnost naplnil další hlas, s indickým přízvukem, pevný a kontrolovaný.

„Pane Richardsone, kdybyste laskavě dovolil, na

chvilinku. Potřeboval bych si na okamžik promluvit s vaší paní."

Prsty našly mou ruku a stiskly ji. „Budu za dveřmi, miláčku."

Čekala jsem, dokud dveře nezaklaply, a pak jsem otevřela oči. Vysoký doktor asijského původu na mě hleděl, profesionální úsměv ve tváři. „Dobrý den, paní Richardsonová." Oči mu sklouzly do poznámek v ruce. „Ehhh… Lauren. Sestra říká, že jste nějak ztratila paměť."

„Moje paměť je v pořádku," odpověděla jsem podrážděně, „To vy si mě stále pletete s někým jiným."

Doktor potřásl hlavou a smutně se usmál. „Vím, že to pro vás musí být stresující, Lauren, ale obávám se, že takhle to není. Za dveřmi je jeden dobrý člověk, který mě ujišťuje, že jste jeho žena, a čtyři malé děti, které od včerejška čekají, až se probudíte. V některých případech může zranění vysokým napětím způsobit zamlžení mysli. Ale nebojte se, většinou je to jen dočasné."

Posadil se na kraj postele a podíval se na mě tmavýma očima plnýma porozumění a ještě něčeho, co jsem nedokázala rozeznat.

„Blesk je strašná síla, Lauren, a vy jste pod silnými léky proti bolesti, které mohou mít vaši zmatenost na svědomí."

S obavami jsem sledovala, jak otevírá notes a listuje v něm. Jeho očividné nezdolné přesvědčení, že jsem Lauren Richardsonová, mě naplňovalo obavou, co ještě mi asi řekne.

„Když vás včera přivezli se spáleninami na zádech, ramenou a ve vlasech, trochu jsem studoval účinky zásahů bleskem. Vy jste první člověk, u něhož to vidím na vlastní oči, a doufám, že si poslechnete, co jsem o tom zjistil."

Podíval se na mě a já přikývla. Došlo mi, že to druhé

v jeho očích byla profesionální zvědavost. Než jsem se stačila nadechnout, naklonil se dopředu a zaplavil mě informacemi.

„Jak známo, blesk postupuje cestou k zemi udivující rychlostí až tisíc šest set kilometrů za sekundu. Nebo, jako ve vašem případě, cestou k vám, Lauren," upřesnil s nepředstíraným respektem. „Jeho zpětný úder může dosáhnout až neuvěřitelných sto čtyřiceti tisíc kilometrů za sekundu a ohromný elektrický náboj ohřeje okolní vzduch, ten se prudce roztáhne a to způsobí ohlušující ránu, které říkáme hrom."

Přistihla jsem se, jak přemýšlím, že musel být výjimečný student medicíny dychtící po vědomostech, ale fakta, o nichž mluvil, byla tak alarmující, teprve když jsem si uvědomila, že jsem to byla já, do koho blesk takovou rychlostí praštil.

„V některých případech může blesk vyvolat teplotu až třicet tisíc stupňů, Lauren – asi šestkrát větší, než je teplota povrchu Slunce," zakončil s rozmáchlým gestem.

Pak mi věnoval pohled, takový s lehkým znepokojením a úžasem, jako kdyby jej – poté co zjistil, jak mocný ten blesk byl – překvapovalo, že ještě dýchám.

„Takže mi říkáte, že mám štěstí, že jsem naživu," poznamenala jsem klidně a hledala v jeho očích souhlas.

Doktor Shakir lehce sklonil hlavu, což jsem brala jako potvrzení.

„Přestože popálení na hlavě se zdá jen povrchní a spáleniny na zádech a ramenou se zahojí bez kožních štěpů, musíme být opatrní kvůli možné infekci, proto také máte na ramenou antibiotické obvazy," vysvětlil. Sklapnul své poznámky a krátce ke mně zvedl oči.

Podezíravě jsem se na něj podívala. „Co se mi pokoušíte říct?"

Šok z úderu blesku vám na chvilku zastavil srdce. Měla jste srdeční zástavu, museli jsme vám dát elektrické šoky, abychom vás přivedli zpět. Když se to podařilo, museli jsme vám doplnit tekutiny. To je jen normální fyziologický solný roztok, co vám kape do žíly. Pak jsme ošetřili popáleniny a pouze čekali, až se probudíte."

„Abyste viděli, jestli nemám poškozený mozek," hlesla jsem otřesená zjištěním, že mě museli resuscitovat, a zase jsem čekala na jeho reakci.

„Rádi bychom vaši hlavu vyšetřili magnetickou rezonancí," pokračoval doktor Shakir plynule; mou poznámku ignoroval a mému pohledu se vyhýbal. „Ale mezitím mi budete muset věřit, že jste matka těch dětí a manželka pana Richardsona."

Nedůvěřivě jsem se na něj podívala. Něco skrýval, tím jsem si byla jistá, ale nezdálo se, že by zbývalo něco nevysloveného. Pohlédla jsem ke dveřím a s pocitem nevolnosti kolem žaludku si vzpomněla na rodinu čekající venku, aby mě navštívila.

„Prosím, jsem velice unavená," žadonila a snažila se skrýt paniku, která mi stoupala v hrudi. „Mohla bych si odpočinout, než… než se s někým uvidím?"

Doktor se zarazil, jako by mou žádost zvažoval, potom krátce přikývl a odešel. Když se za ním zavřely dveře, lehla jsem si zase do polštářů a pátrala v paměti po nějaké stopě k té neznámé rodině, zatímco monitory hlídající můj puls a krevní tlak za mnou rytmicky blikaly. Frustrovalo mě, že navzdory všemu, co mi doktor řekl, se mi má paměť zdála absolutně nedotčená a v pořádku. Oni prostě jen nebyli ti, na které bych si měla vzpomenout.

Asi po půlhodině střídavé dřímoty a chmurných úvah nad mou prekérní situací jsem zaslechla, jak se můj údajný manžel za dveřmi ptá, zda smí dovnitř.